

Isabelle Autissier
Náhle, sami

INAQUE

Preklad
Mária Michalková

Isabelle Autissier

Náhle, sami

Isabelle Autissier
SOUDAIN SEULS

COPYRIGHT © Éditions Stock, Paris 2015

Published by arrangement with Lester Literary Agency

TRANSLATION © Mária Michalková Rovná 2017, 2022

COPYEDITING Martina Kubealaková, Ivan Adamec

COVER © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © Inaque 2017, 2022

ISBN 978-80-8207-167-5

ISBN e-book 978-80-8207-168-2

Isabelle Autissier
Náhle, sami

INAQUE

TAM

Na cestu sa vybrali zavčasu. Ukazoval sa nádherný deň, aký sa v týchto búrlivých zemepisných šírkach občas vydarí: nebo hlboké, krištáľové, také priesračné, aké vie byť iba za päťdesiatou rovnobežkou južnej šírky. Na hladine ani vlnky, *Jason*, ich loď, sa na temnom vodnom koberci vznáša ako v bezťažovom stave. Albatrosy v bezvetrí pomaly šliapu popri lodnom trupe.

Vytiahnu člň vysoko na kamenistý breh a vyberú sa pozdĺž bývalej veľrybárskej základne. Hrdzavé plechy, pozlátené slnkom, na ktorých sa miešajú okrové odtiene so slezovými a ryšavými, pôsobia tak trochu roztopašne. Stanicu opustenú ľuďmi obsadili zvieratá, tie isté, ktoré boli tak dlho prenasledované, zabíjané, pitvané a varené v obrovských kotloch, teraz napadnutých hrdzou. Za každou hromadou tehál, v polorozpadnutých barakoch, uprostred spleti rúrok, čo už nikam nevedú, sa rozvaľujú kďdle opatrných tučniakov, rodinky uškatcov, tulene slonie. Hodnú chvíľu ich pozorujú a až neskoro predpopudným začnú stúpať údolím.

„Dobré tri hodiny,“ povedal im Hervé, jeden z mála ľudí, čo tam kedy boli. Len čo sa človek vzdiali od pobrežnej roviny, opúšťa zeleň a vchádza do sveta minerálov: skaly, útesy, končiare pokryté ľadom. Idú rýchlym krokom a ako gymnazisti na výlete podchvíľou vyprsknú smiechom nad farbou nejakého kameňa či nad čistotou bystriny. Keď prídu na prvý výčnelok,

skôr než stratia more z dohľadu, urobia si ďalšiu prestávku. Je to také jednoduché, také krásne, takmer nevyvovedateľné. Z brehov zátoky padajú do mora tmavé útesy, striebrišto blyštiacu sa vodu jemne čerí mierny vetrík, čo sa dvíha, stará základňa vyzerá ako oranžová škvrna a loď, ich statočná loď, akoby spala, krídla zložené, podobná albatrosom z dnešného rána. V diaľke sa na slnku ligocú nehybné, bielo-modré opachy. Niet nič mierumilovnejšieho ako ľadovec v čase pokoja. Nebo brázdia gigantické pruhy vysokých oblakov, čo nevrhajú tieň a sú olemované zlatým svitom. Fascinovaní zostanú stáť a vychutnávajú si pohľad. Nepochybne pridlho. Louise si všimne, že na západe nebo sivie, a jej senzory alpinistky ostrážito zablikajú.

„Nemyslíš, že by sme sa mali radšej vrátiť, začína sa zaťahovať.“

Tón je falošne veselý, ale preniká ním nepokoj.

„Určite nie! Ach, ty, večne si musíš robiť starosti. Keď sa zaťahne, nebude tak teplo.“

Ludovic sa snaží, aby mu z hlasu nezaznela netrepezlivosť, ale, pravdupovediac, ide mu na nervy tou svojou ustaranosťou. Keby ju počúval, neboli by tu, sami ako králi, na tomto ostrove na konci sveta. Nikdy by si nekúpili loď ani sa nevybrali na túto úžasnú cestu. Áno, nebo v diaľke potemnelo, ale prinajhoršom zmoknú. To je cena za dobrodružstvo, to je vlastne aj jeho cieľ, opustiť malátnosť parížskych kancelárií, kde hrozí, že sa prepadnete do pohodlnej ochabnutosti a ocitnete sa na okraji vlastného života. V šesťdesiatke by vám zostala iba ľútosť, že ste nič neprežili, o nič nebojovali a nič neobjavovali. Donútil sa k zmierlivému tónu.

„Ak chceme vidieť povestné suché jazero, tak teraz alebo nikdy. Hervé mi povedal, že také niečo nikde inde neuvidíš, bludisko ľadových masívov, spočívajúcich na zemi. Pamätáš si tie neuveriteľné fotky, čo nám ukázal? A potom, nevláčim čakany a mačky pre nič za nič. Uvidíš, vychutnáme si to, ty prvá.“

Zahrál jej na citlivú strunu. To ona je horolezkyňa. A práve pre ňu vybral túto destináciu: ostrov neďaleko južného pólár-

neho kruhu, ale hornatý; spleť vrcholov, jeden nedotknutejší ako druhý, uprostred Atlantického oceána, za päťdesiatym stupňom južnej zemepisnej šírky.

Keď vyjdú na posledný skalný štít, sú už dve hodiny popoludní a nebo naozaj tmavne. Hervé neklamal, je to skutočne ohromujúce. Vyše kilometra dlhý kráter tvorí dokonálny ovál. Je úplne prázdny, úbočia zdobia sústredné kruhy, čo tam nechala ustupujúca voda, ako mesiačik obrovského nechta. Nie je tam vôbec žiadna voda. Pôsobením zvláštneho sifónového efektu sa jazero pod skalnatou zátarasou vyprázdnilo. Na dne kotliny zostali iba gigantické ľadovce, niektoré z nich vysoké aj niekoľko desiatok metrov, svedkovia čias, keď boli časťou ľadovca poníže. Ako dlho tam takto stoja, strohé ako zabudnutá armáda? Monolity posiate starým prachom vyžarujú pod teraz už sivou oblohou prenikavú melanchóliu. Louise ešte raz navrhne vrátiť sa z polcesty.

„Vieme, kde to je, môžeme sa sem vrátiť, načo máme moknúť...“

Ale Ludovic sa už s výkrikmi nadšenia ženie dolu svahom. Chvíľu blúdi uprostred uviaznutých ľadových masívov. Zblízka vyzerajú pochmúrne. Zvyčajne osľňujúco biele a modré sú teraz zamazané od zeme. Mierny odmäk zbavil ich povrch lesku a dodal im vzhľad pergamenu, ohryzeného nejakým hmyzom. Napriek tomu sú touto temnou krásou uchvátení. Ruky sa im kľžu po zvetraných dutinách, hladia studené steny a snívajú. To, čo sa im pred očami roztápa, tu bolo veľmi dávno pred nimi, dávno predtým, ako *homo sapiens* prišiel narušiť povrch planéty. Začnú šepkať ako v katedrále, akoby ich hlasy mohli zničiť krehkú rovnováhu.

Spustí sa dážď a preruší ich rozjímanie.

„V každom prípade, tento ľad nestojí za nič. Hervého bavilo šplhať sa naň, ale úprimne, mňa to vôbec neláka. Urobili by sme lepšie, keby sme sa rýchlo vrátili. Dvíha sa vietor a náš čln bez motora nám dá zabrať.“

Teraz už Louise nediskutuje, jednoducho prejde k príka-

zom. Ludovic pozná tón hlasu, ktorý nepripúšťa námietky. Vie aj, že na jej správny úsudok a cit pre situáciu sa oplatí spoľahnúť. Tak teda návrat.

Vyšplhajú sa naspäť na kráter a spúšťajú sa dolu svahom k ústiu údolia. Kabáty im už plieskajú vo vetre, nohy sa šmýkajú po mokrých kameňoch. Počasie sa v okamihu zmenilo. Keď dôjdu k poslednému sedlu, mlčky skonštatujú, že zátoka vonkoncom nepripomína pokojný pohľad, čo sa im naskytol pri odchode. Zlomyselná víla ju zmenila na čierny povrch, zbrázdnený rozbesnenými vlnami. Lousie beží, Ludovic, hromžiac, sa potkýna za ňou. Zadychčaní dobehnú na pláž. Vlny sa lámu bez ladu a skladu. Na vodnej vlne, čo práve vzniká, vidno, že loď sa úporne zmieta na konci lana.

„Dobre teda, zmokneme, za to si zaslúžime dobrú horúcu čokoládu!“ napačuje sa Ludovic. „Chod' dopredu a vesluj priamo proti vlne, ja budem tlačiť! Hneď ako budeme za príbojom, zapnem motor.“

Pritiahnu čln a striehnu, kedy vietor na chvíľu ustane. Ľadová voda im bičuje kolená.

„Teraz! Rýchlo! Vesluj... veď vesluj, preboha!“

Ludovic sa šmýka v mokrom piesku, Louise sa vpredu lopotí s veslom. Prvá vlna sa roztriešti a naplní loďku, ďalšia ju zachytí zbokú, nadvihne ju a zvrtné ako steblo trávy. Ocitnú sa oproti sebe v kypiacom belavom kotle.

Ludovic jednou rukou zachytí lano člna, ktorý už unáša spätný prúd. Louise si šúcha plece.

„Čln mi narazil do chrbta. Bolí ma to.“

Stoja oproti sebe, zmáčaní, vyľakaní náhlou prudkou silou.

„Potiahnime čln ďalej, v kúte pláže je to menej divoké.“

Statočne ťahajú malý čln k miestu, ktoré sa im vidí vhodnejšie. Len čo ho dosiahnu, vidia, že situácia je sotva lepšia. Dvakrát sa pokúsia o manéver, dvakrát ich zmetie spenený vír.

„Prestaň! Nikdy sa nám to nepodarí a príliš ma to bolí.“

Louise klesne na zem. Drží sa za plece, po tvári, skrivenej bolesťou, jej tečú slzy, neviditeľné pod šľahajúcim dažďom.

Ludovic zúrivo kopne, spod nohy mu vzlietne spfška piesku. Zmocní sa ho frustrácia a zlosť. Prekliaty kraj! Prekliaty ostrov, vietor, more! Keby prišli o polhodinu, maximálne o hodinu skôr, sušili by sa teraz pri peči a smiali sa na svojom dobrodružstve. Zúri zo svojej bezmocnosti a z výčitiek svedomia, ktoré sa mu bolestne vnucujú.

„Ok, nepodarí sa nám to. Poď, schováme sa pod strechu základne, počkáme, kým to prejde. Vietor sa spustil rýchlo, čoskoro prestane.“

S námahou vyťahnu čln hore na pláž, priviažu ho k prastarému sivému kolu a usadia sa medzi úlomky dosák a plechov.

Za šesťdesiat rokov odviezol vietor v starej veľrybárskej základni kus práce. Niektoré budovy sú zvnútra roztrieštené ako po výbuchu. Okenné tabule boli porozbíjané a vietor, čo tam vtrhol, sa postaral o zvyšok. Iné stavby sa nebezpečne nakláňajú v očakávaní rany z milosti. Vedľa veľkej šikmej drevenej konštrukcie, po ktorej ťahávali veľryby na porciovanie, pritiahne Louisinu a Ludovicovu pozornosť drevená búda. Ale vnútri ich ovalí príšerný zápach. Štyri tulene slonie, naskladané jeden na druhom, vyrušené, hlasno grgajú. Rozladení sa vrhnú do zrúcanín, k dvojposchodovej budove, ktorá sa zdá byť v lepšom stave. Cestu im skríži tlupa flegmatických tučniakov a Ludovic je v pokušení ich zahnať, aby zaplatili za svoju ľahostajnosť. Vnútrajšok stavby je pochmúrny, tmavý a vlhký. Stará dlažba, stoly z plechu a zájdené kotly prezrádzajú, že tu bola spoločná kuchyňa. Vedľajšia miestnosť naozaj pripomína jedáleň. Louise klesne na lavicu, drkoce zubami. Bolí ju chrbát, ale hlavne má strach. Keď sa hnevali hory, to poznala, vedela, čo má robiť, pri najhoršom sa zahrabať v spacom vaku do snehu a čakať. Tu sa cíti stratená. Ludovic sa vyberie hore betónovým schodištom. Nájde dve veľké spoločné spálne podelené priečkami na boxy, v každom z nich roztrhaný matrac, stolík a prázdnotou zívajúcu skriňu. Vyblednuté fotky, baganča bez páru, na klinci visia zdrapy oblečenia, akoby muži miesta opustili s veľkým chvatom, priveľmi šťastní, že môžu uniknúť z tohto pekla. Celkom vzhadu dvere, napoly vypadnuté z pántov, vedú do malej miest-

nosti, obloženej drevom a lepšie zariadenej: nepochybne patrila dielenskému majstrovi.

„Pod', tu hore je to lepšie. Počkáme pekne v teple.“

„V teple“ bolo naozaj prisilné slovo. Klesnú na posteľ, ktorá zavrzga. Do uvoľnených sklenených tabuliek prudko bije dážď, preniká dovnútra, na zhnitej dlážke už vytvoril mláku. Zelenkavé svetlo odhaľuje vlhké šmuhy na kedysi bielej omietke. Jediná stolička je polámaná a Ludovic si napodiv kladie otázku prečo. Iba starý písací stôl so zásuvkami, aký mávali učitelia na začiatku storočia, vyzerá nepoškodený.

„Tak, tu máme náš horský prístrešok! Ukáž mi to plece. A musíme sa usušiť.“

Usiluje sa o upokojujúci tón, chce, aby všetko vyzeralo ako drobná nepríjemnosť, ale ruky sa mu trochu trasú. Pomôže jej vyzliecť sa, aby mohol vyžmýkať oblečenie, z ktorého kvapká voda. Jej nahé telo, drobné a svalnaté, pôsobí krehko. Zakaždým, keď boli v teplých moriach, sa odmietla opaľovať, takže hneď má iba tvár, ruky a nohy od kolien dolu. Opálené miesta ešte zvyrazňujú bledú pokožku na zvyšku tela. Z čiernej ofiny jej kvapká voda do zelených očí s hnedými odbleskami. Tie oči ho pred piatimi rokmi neodolateľne zasiahli ako prvé. Zaliala ho vlna nežnosti. Trie jej telo svojím svetlom tak rýchlo, ako len vie, aby ju zahrial, a žmýka jej mokré veci. Na ľavom pleci má riadny škrabanec, istotne od vrtule, a veľkú modrinu. Celá sa trasie a nechá sa opatrovať ako bábika. Sám sa tiež pokúša zahriať a osušiť, ale čoskoro pocíti chlad mokrého oblečenia, prilepeného na telo. V lete tu nebýva viac ako pätnásť stupňov, ak je pekne. Teraz nebude viac ako desať.

„Máme zapalovač?“

„V batohu.“

Samozrejme, ona, alpinistka, nikdy nikam neodíde bez svojho vzácneho zapalovača. Nájde aj dve núdzové prikrývky a rýchlo ju do nich balí.

Prekutá kuchyňu, nájde akýsi hliníkový plech, poodtrhá niekoľko dosák z rozpadávajúcich sa políc. Rozoberie ich, nožom nastrúha triesky a napokon rozloží ohník. Napriek otvo-

reným dverám miestnosť rýchlo zaplní dym, ale je to lepšie ako nič.

Donúti sa vyjsť von, aby zhodnotil situáciu. Vietor zosilnel a more soptí pod jeho nárazmi. Riadnych štyridsať uzlov. Žiadna apokalypsa, ale k lodi sa nedostanú. Medzi náporami dažďa ju zazrie, ako statočne odoláva vlnám. Ťažké oblaky klesli tak nízko, že sa zotmelo a vrcholy útesov sa stratili v šedi.

„Tak sa mi vidí, že tu zostaneme na noc,“ skonštatoval, keď sa vrátil dnu. „Máme niečo na jedenie?“

Louise sa trocha spamätala. Udrzuje oheň, čo ich ako-tak povzbudzuje, aj keď sa z horiacich starých dosák šíri príšerný zápach dechtu. Zavesia si plášte k ohňu a pritisnutí jeden k druhému žujú cereálne tyčinky.

Ani jeden, ani druhý nemá chuť situáciu komentovať. Vedia, že je to nebezpečný terén a riskovali by hádku: ona opatrná, on prudký. Vysvetlenie príde na rad neskôr, keď bude táto nepríjemná príhoda za nimi. Vrátia sa k tomu, ona povie, že boli nerozvážni, on namietne, že sa to nedalo predvídať, poškriepia sa a potom sa znovu zmieria. Bol to už takmer rituál, akýsi bezpečnostný ventil ich rozdielnosti. Nikto si neprizná porážku, ale každý za seba, istý si svojou pravdou, prijme čestný mier. V tejto chvíli museli čeliť situácii spoločne a čakať. Sušia sa s očami červenými od dymu v rastúcom hluku. V prázdnych miestnostiach o poschodie nižšie hučí vietor. Je to modulácia *basso continuo* s čoraz silnejším echom pri každom náraze. Občas sa hluk na chvíľočku stíši a vtedy cítia, ako sa im obom naraz uvoľnia svaly. Potom znova zaburáca vietor a zdá sa im, že ešte hlasnejšie. Tu a tam zaklepocú plechy ako veľké bubny. Mlčia, pohltení touto trúchlivou symfóniou. Dolieha na nich únava z výletu a ešte viac následky citového vypätia. Napokon Ludovic vyloví odniekiaľ prikrývku, páchnucu starým prachom, schúlia sa na malej posteli a okamžite zaspia.

V noci sa Ludovic zobudí. Hluk sa zmenil. Usúdi z toho, že sa vietor obrátil a teraz fúka od pobrežia. Jeho sila ešte vzrástla. Z diaľky počuť rachot, čo sa rúti dolu údolím s dunením bubnov a udrie do budovy, ktorá akoby sa pod jeho nárazmi

rozkmitala. Usúdi, že rotácia vetra je dobrým znamením, blížila sa koniec búrky. V tme a vlažnej vlhkosti ich prepletených tiel zakúša pocit pokoja. Sú tu, obaja, tisícky kilometrov od akejkolvek ľudskej bytosti, sami v tomto šílenom vetre. Ale sú pod strechou a búrka sa môžu vysmiať. Vníma každý kúsok svojho tela akoby bol samostatný a ukladá si do pamäti čiastočky tejto podivnej situácie: priehľbinu, čo jeho chrbát vyhlbil v matraci, pomalý Louisin dych na jeho hrudi, závan odnikiaľ, čo sa mu dotkol hlavy. Je v pokušení zobudiť ju, aby sa s ňou pomiloval, ale spomenie si, že ju trápi boľavé plece. Radšej ju nechá spať. Možno zajtra ráno...

Chvíľu pred úsvitom rámus odrazu stíchne. Obaja si to uvedomia v polospánku, znovu zaspia, tentokrát celkom uvoľnení.

Louise preberie z letargie prvý lúč slnka. Kým vietor neustal, ťažila ju nočná mora. Videla obrovskú vlnu, ako vyráža okná ich bytu, potom sa ocitla na plti, unášanéj hnedým prívantom, čo sa hnal zaplavenými ulicami uprostred výkrikov úzkosti a zúfalého mávania za oknami.

„Ludovic, spíš? Tuším sa to skončilo.“

Strasú sa, celí strpnutí. Louise sa vystrie, zmraští tvár a dlho si ohmatáva plece.

„Myslím, že to nie je zlomené, ale nejaký čas budeš musieť manévrovať ty.“

„Ok, princezná. Tak poďme, hotel nie je práve luxusný, ale raňajky sa budú podávať na palube o štvrt hodinu. Ak sa maďam uráči.“

Usmiejú sa, pozbierajú si veci a vyjdú z miestnosti, kde zostáva pach studeného dymu.

Vonku nádherne svieti slnko tak ako v predošlý deň.

„Sakramentská krajina, no nie?“

Vychádzajú z dverí, keď ich oboch zasiahne presne rovnaký pocit. Prudká rana pästou rovno do žalúdka, do hrdla im stúpa štipľavá tekutina, páli ako oheň, zmocňuje sa ich nekontrolovateľná triaška. Zátoka je prázdna.

„... loď... to nie je možné... nie je tam...“

Jachcú, mrmlú, žmurkajú, akoby chceli opraviť obraz, čo

majú pred očami. To všetko je iba zlý sen. Stačí navinúť nočný film naspäť a dať veciam normálny priebeh. Mali by vyjsť von, znovu uvidieť *Jasona*, ako čaká nehybný, upokojujúci, a žartujúc zostúpiť po štrku. Lenže realita kruto pretrváva. Loď zmizla. Hodnú chvíľu skúmajú zátoku, hľadajú vrak alebo aspoň kúsok sťažňa, čo by vytrčal spoza útesov. Nič. Alebo skôr život celkom ako zvyčajne, čajky prekutávajú pláž rýchlymi údermi zobáka, šumí príboj. Všetko je normálne. Iba *Jason*, ich loď, ich dom, nástroj ich slobody, je vygumovaný, vyškrtnutý ako chyba. To je neprijateľné, tak to nemôže byť. Ohromenie im zobralo reč. Zakráda sa do nich hrôza z následkov tohto zmiznutia: niet viac domu, nie je jedlo, nie je oblečenie, nie je nijaký spôsob, ako opustiť ostrov ani ako s kýmkoľvek nadviazať kontakt. Plnou silou ich zasiahne nemiestnosť situácie. Ludovic si jednoducho nevedel ani len na sekundu predstaviť, že by mu niekedy mohli chýbať základné prvky na prežitie, strecha nad hlavou, jedlo. Keď videl v televízii africkú alebo ázijskú biedu, potlačil nejasné výčitky svedomia a seba samého presviedčal o tom, že tamtí ľudia určite nemajú rovnaké potreby, že sú zvyknutí vyžiť z mála. Niekedy poslal šek Unicefu, ale nemal pocit, že by sa ho to naozaj týkalo.

Louise mala počas svojich horských expedícií často príležitosť chvíľu si pospať vonku máčaná dažďom. Pritrafilo sa jej, že pre chybu v plánovaní museli potravinové dávky, vypočítané pre jedného, počas troch dní vystačiť štyrom. Zakúsila krehkosť, vlastnú ľudskej bytosti, ktorá sa ocitne uprostred prírody, ďaleko od svojich pevných bodov a svojej základne. Ale vždy to bola len uzavretá epizóda, v hre nebolo nič životne dôležité. Mali kruhy pod očami a krče v žalúdku, ale napokon zišli do doliny a nemohli sa nabažiť sprchy či steaku, spätne sa trochu chvejúc pri spomienke na nebezpečenstvo. Tieto situácie boli koniec koncov iba dobrými spomienkami, ktoré si so smiechom pripomínali kamaráti horolezci, ale minimálne jej poskytl prípravu, aby vedela čeliť nepredvídanému. Či už to bol inštinkt, alebo tréning, ale vedela triediť nevyhnutne potrebné od zbytočného, nebezpečné od pôsobivého. Aby sa mohla stať

dobrou alpinistkou, musela sa naučiť prehodnotiť cieľ podľa okolností, vzdať sa alebo vytrvať a pokračovať, berúc do úvahy stav skupiny, počasie a prírodné podmienky. Bola teda lepšie disponovaná vytrhnúť ich z apatie:

„Čln, len aby tam ešte bol! Musíme sa ísť pozrieť. Jason bol na polceste od výbežku ku skupine skál oproti. Možno sa potopil na mieste.“

„Videli by sme trčať sťažeň!“

Ludovic bojuje proti zjavnej skutočnosti svojim spôsobom. On, zvyčajne optimista a za každú srandu, sa cíti prázdny. Všetko je na nič.

„Možno sa odlomil. Nie je to tu hlboké viac ako sedem – osem metrov, mohli by sme nejaké veci nájsť, potraviny, nástroje. V nepremokavom vreci je satelitný telefón. Treba to aspoň skúsiť, tak poď, hýb sa!“

„Nie, som si istý, že sa uvoľnila kotva. V noci som to počul. Vietor sa otočil na severozápad. Ako sa valil dolu z kopcov, ešte zosilnel, ozajstný *williwaw* ako v knižkách.“

„Kašlem na knihy,“ kričí so slzami v očiach, „čo chceš robiť? Vrátiť sa do hotela?“

Rozzúrená trieli na pláž, Ludovic ide za ňou. V hlave im víria rovnaké myšlienky. Ostrov je pústy. Vlastne, je to prírodná rezervácia, kam normálne nesmeli prísť. Ale zhodli sa na tom, že si povolia toto porušenie pravidiel.

„Celkom iste tam nikto nechodí. Bude to výlet do ozajstnej prírody. Niekoľkodňové kotvenie, o tom sa nikto nikdy nedozvie...“

Nie, nikto nevie. Ich blízki, tam, na pevnine, si myslia, že sú na ceste do Južnej Ameriky. Tu ich nikdy nebudú hľadať. Budú si myslieť, že zmizli na otvorenom mori. Ludovic na chvíľočku vidí svojich rodičov pri telefóne v ich dome v Anthony. Ak nevidia loď, ostrov sa stane ich väzením, väzením, kde niet iného strážcu, iba tisíce kilometrov oceána navôkol.

Čln je stále tam, pokrytý pieskom a riasami, čo priniesla búrka. Dodá im to nepatrnú útechu. Hodinu veslujú okolo miesta, kde kotvili. Lhký vetřík ledva čerí priezračnú vodu. Je

taká číra, že v hĺbke možno rozoznať kamene, roztrúsené na dne, a niekoľko tmavých kôp, nepochybne strojových súčastí z veľrybárskej základne, čo tu skončili odtrhnuté či postrácané. Nijaké trosky by im nemohli uniknúť.

Skleslí sa vracajú na pláž.

„Nedali sme dosť dlhé lano,“ hundre Louise.

„Ale áno, trikrát hĺbku, ako zvyčajne.“

„No, a evidentne, tu to nie je ako zvyčajne!“

„A potom, kotva Soltant je najlepšia, normálne sa zachytí všade, stála dosť veľa.“

„Takže vďaka, pán Soltant, on nás teda príde hľadať? Keby sme dali dvakrát také dlhé lano, neboli by sme teraz tu. A vravela som ti včera, že sa máme vrátiť skôr. Ale nie, pán sa chcel baviť, postavil si hlavu, všetko je fajn, akurát trochu zmokneme...“

Louisin hlas znie duto, cítiť v ňom chladnú zúrivosť. Nervózne si trie plece, uprene pozerá do piesku, ukazujúc Ludovicovi chrbát. Vie, čo by videla, keby sa naňho pozrela: veľké telo bezmocného bojovníka, ovisnuté pleciami, modré oči dieťaťa, rozčarovaného, že sa mu polámala hračka, muža stvoreného pre radosť a bezstarostnosť, ktorého miluje. Rozplakala by sa a na to nie je vhodná chvíľa.

Nechce odpovedať na jej uštipačné poznámky, v ústach má trpkú chuť výčitiek svedomia. Jej slová ho však zasiahli. Musí nájsť riešenie, aby mu odpustila. Musí nejaké existovať, určite.

„Mohli by sme obísť zátoku s motorom, možno sa loď potopila niekde pri útesoch.“

„Blúzniš? A keby aj, čo by sme robili? Neviem si predstaviť, ako by sme ju mohli dostať nad hladinu.“

„Aspoň sa potopiť, pozbierať...“

Ludovic vetu nedokončí. Louise mlčky plače. Pritiahne ju k sebe. Ako sa mohli dostať do tejto absurdnej situácie? Je to príliš nespravodlivé, aby obyčajná trochu dlhšia prechádzka zapríčinila takýto trest. Má tridsaťštyri rokov a myšlienka na smrť sa ho len zriedka dotkla. Strata dvoch kamarátov ním zatriasla – jeden zomrel pri autonehode, druhý na bleskovú

rakovinu pankreasu –, ale to len podporilo nápad vydať sa na cestu plachetnicou. Žime! Žime naplno, kým nás to dostihne! Dostihlo ich to tu, v tejto veľkolepej krajine, v jeden milostný deň polárneho leta. V žiari pokryteckého slnka iskria kvapky vody ako myriady diamantov. V pozadí sa z pláne dvíha jemný opar. Uškatce a tulene slonie sa pokojne rozvaľujú a zívajú od rozkoše. Pozerá sa okolo seba a myslí na to, že nič, ani let vtákov, ani jediná vlna, ani steblo trávy, vôbec nič sa nezmení, keď sa odtiaľto stratia. A vietor čoskoro zmetie odtlačky ich krokov.